

3/1 Anděl

Potkala jsem anděla,
měl polámaná křídla,
bledou tvář barvy popela,
oči dvě vyschlá vřídla.
Šel pomalu úzkou pěšinou,
trn bolesti hluboko v srdci,
mělký dech, hlavu skloněnou,
v ruce vyhaslou svíci.
Bůh nás opustil, řekl potichu,
lidé pozbyli duší,
vysmívají se soucitu,
k Lásce jsou slepí a hluší.
Vzala jsem anděla za ruku
a darovala mu své oči.
Člověk neumí žít bez hříchu,
přesto svůj život v Lásce skončí.

3/2 Anděl tmy

Když u tebe jsem v noci byla,
šel se mnou anděl bez křídel,
já v závoj ticha se zahalila,
abys mne, lásko, neviděl.
Leží tady tělo spící,
jen spánek ho obrůstá
a má ústa milující,

se snesla tobě na ústa.

S tebou spí tu také tma,

je jako černé svědomí,

zákeřná, chmurná neznámá,

mé nohy náhle podlomí.

Ta láska z vloček bílá,

se vznáší nad tvou postelí,

chci, aby do srdce se ti vpila

a duše měla naději.

Však musím jinou cestou jít,

s andělem se vznesu výš,

bez lásky nemohu jen snít,

že miluji tě, nevidíš.

Teď políbím tě naposledy,

ty vzbudil ses hned,

když s andělem jsme vzhůru vzlétli,

s tvou slzou hledám jiný svět

3/3 Vnučka bude Ludmila

narodí se

očekávaná

vymodlená

bude Ludmila

měla být

Žanetka

Sofinka

Jennifer

bude Ludmila

sudičky v porodnici

nebudou

bude patronka

Ludmila

dá něco

do vínku

štědrá

Ludmila

patroni

dávají

dá i

Ludmila

může dát

jen co má

spíš

co měla

Ludmila

byla

lidu milá

proto

jméno

Ludmila

s rozhodností

dala vale

ohňům

pohanství

svatá

Ludmila

pokoru

před tím

co přesahuje

člověka

měla

Ludmila

šla

za cílem

bez ohlédnutí

dozadu

Ludmila

byla ukotvena

v rodině

zemi

národu

patronka

Ludmila

neústupná

před zlem

v němž

tušila

smrt

mučednice

Ludmila

byla

postavou

z legendy

ne smyšlenou

z masa

a kostí

ta dávná

Ludmila

v čem

ji

asi

napodobí

očekávaná

dívěnka

Ludmila

3/4 2020, žádná vesmírná odysea

To, co zbylo ze světa

Umírající kometa

a pohyb po spirále ve směru levotočivé osy

Jsme tu my

jako ptáci slétávající se nad zbytky dopité kávy

jako zažívací potíže po zkyslých třešních z Jávy

jako ministr popelnice

jako hnízdo odhodlané pijavice

jako splašky rozlévající se proti proudu ulice

jako uzavírka čtyřproudové dálnice

jako všechny krásy světa

a všechna špína velkoměsta

jako doutnající sopka metropole

jako odpadky ležící v tichu dole

jako studentstvo všeho druhu a oborů

jako neodůvodněná averze vůči humanitním oborům

jako já ty on ona ono

jako mírně rozladěné piano

jako my vy oni ona

jako jsme všichni četli Edisona

A pak nevědomost velikého génia

jak se správně chovat v pajzlu u piva

jak nechtít zase skočit z útesu

jak nežít zase jako v opisu

jak poznat básníkovu inspiraci

znovu jít ruku v ruce s prací

znovu potkat asonanci

znovu já ty my vy ony ona

znovu všechna zájmena

znovu čteme Edisona

3/5 Rodina Rodin

DCERA

šla se koupat

smočit kotníky na březích Jordánu

a omýt ramena v řece Styx

potom se stala vodou

odnesena zachována odnesena

přeměněna do bublinek

stala se vodou vzduchem duchem

neboť vzduch je vanoucí duch

(a čas taky říkal Augustin)

a teď je tou holubicí ve vzduchu

a boží tváří v ohni

a krví v řece vyvoleného Krista

OTEC

má ruce plné třísek

a halenu od pilin

to jak si je do ní utíral

má srdce plné lásky

a pokorného mlčení

to jak bez ptaní přijímal ženu

má srdce v těch rukách

nabízí ho světu

a s láskou kolébá syna

ŽENA

v největší hanbě
jen hořké slzy strachu
stékají po tváři
po těle darovaném
víckrát než spočítáš
na kraji smrti
kameny zdvižené
bezbranný hřích
však před první ranou
najednou přichází spása
uprostřed noci
zažehlá svíčka
jdi a žij lépe

SYN

ruce zaprášené od pilin
semeno, strom, dřevo, smrt
pomalu k zemi
přetvořit k obrazu
hymnus na ticho
déšť ze semínka probouzí strom
ze stromu stůl
kolem něj rodina
a na stole čerstvě upečený chléb
jemně ho rozlomit
nakrmit hladovějící

nejdřív jen tělo

potom i ducha

slunce zapadá

dílna potápí se do tmy

zapálí svíčku

odřezky dřeva tlačí do chodidel

jenom tak jemně

tichá připomínka

že je naživu

3/6 Paví klub turistů Karviná

Na Lodičkách v parku žirafa.

Tak už mne kousni, fotografa.

Kam se nám hrabe zoo zahrada.

Navštiv Karvinou, spadne ti brada.

Máme vlastní spolek pavích turistů.

Denně kráčíme do místní optiky.

"Máte brýle do mých ok? Díky."

Chodíme po městě kolem civilistů.

Přidej se k nám, chodíme ve dvou.

Denní zob hledáme a túru svou.

Nakukujeme přes skla dveří baráku.

Jsi doma? Pozvi do obýváku!

3/7 Naděždo

Já Vás včera večer viděl

průzorem věžeňských okýnek

jak jste tam stála

tak vzpřímená

ve tváři vzdor

a v očích plamínek
pohrdání

Vaše kolena se chvěla
já Vás viděl, paní
jak jste se jim smála
do hlavně pušky
ani znamínek pokory
a od věrčušky pal

Naděždo
já tam stál v té chvíli
kdy jste padala
s grácií orchideí
té krve neumejí
ani deště za sto let

Naděždo
tohle nevidět
chtěl bych umřít ještě jednou
pro Vás a Váš svět

3/8 Princezna země

Naše milá planeta,
zachytí všechny vůně a krásy světa.
Nedovolme, aby po ní za krátko byla veta.
Země je křehká princezna, chce sloužit a být věčně líbezná.
Vášnivá dívka, kterou trápí spoustu bolů.
Pečujme o ni všichni spolu.
Ledovce tají před očima a ona tajně lehkovážný lid proklíná.
Každý má auto, cítit jsou smrtelné zplodiny,

smog se šíří do naší chráněné přírodní krajiny.

Zastavte se na chvíli a pomozte jí znovu nabrat síly,

vyčistit svou duši, studánku i okolí,

princezna Země se Vám za snahu královsky odmění.

Slunce začne zářit jasněji a my budeme mít veselou pohodovou neděli.

3/9 Smuteční vrby

Sluneční korona

srší mrazem

trupy stromů

promrzly odspoda

krev tuhne

v žilách klasů

ztvrdla a drolí se

vzpomínka hlíny

na žírnou letní zem

křehkost je součástí

každého tuhnutí

pomalů zastaví se a praskne čas

pocuchané vrby

trouchnivější nad tůní

i rodičové jsou již sehnutí

brzy pohlédnou na nás

jejich mlčící stíny

zamrzlým zrcadlem hladiny

3/10 *

Tichý nářek beze slov zněl v mých uších,
sotva vzpomenu si na jeho podobu,
vidouc nešťastný výraz v očích bezelstné tváře,
když kráčeli jsme mezi stromy, zapomenuti v lesích,
tam nenávist nemohla překážet,
nikdo nešel vstříc svému osudu.
Zastavil se čas, hodiny po celém světě přestaly tikat,
cizí ruce rozbily strojky, jež je poháněly,
z šednouceho nebe směli jsme hvězdy sbírat,
aniž stihl by nás jakýkoli trest,
pravidla a zákazy na kamenné desky se nepsaly,
k nám neblížila se žádná zlá zvěst.
Seděli jsme pod korunami stromů
na kamenech bledých jak naše kůže,
pozorujíc zapadající slepý zítřek,
jenž konec prý měl přinést našim dnům,
tak alespoň začal mi vyprávět svůj smutek,
prý pokud dlouhé osamění překonáme, nebude již více překážek.
Vzpomínky, co neměly zůstat, však nadále přetrvaly,
vtiskávajíc se do slz a neexistujících pohledů,
jenž otrásaly otrávenými těly,
snad proto více vzpomínali jsme na budoucnost,
nežli hleděli společně kamsi zpátky.
„Kéž věděla bys, co skutečně nás čeká,“
blíže konci stále častěji říkával,
nechávajíc se objímat plížící se bolestí,
jež do našich srdcí dávno se vkradla,
aby připomínala přetrvávající neštěstí,
které určili nikomu než nám. #
Pod Černým sluncem, kam vrány bez života padaly,
procházelo se stvoření bez tváře,

bělavé květy jeho jméno volaly,
avšak jediné, co získaly, byl dar pláče.
Z očí jak černé perly slzy se hrnuly,
dopadajíc na zem v naprostém tichu,
tam hubily vše živé, čeho se dotknuly,
nedbajíc síly již přítomného smutku.
Z krvavých stonků, kam nůž bodl,
stékaly husté kapky barvy purpuru
a jakmile zármutkem první květ zvadl,
položen byl na nebožtíka do hrobu.
Studené kameny potřísněné stříbrem
kradly si z měsíce jas pro svou krásu,
však hlava zdobena smutečním věncem,
marně žádala pro duši spásu.
Tma hasnouceho dne sevřela vše přítomné,
nebylo nic, co mohlo by jí uniknout,
avšak i přesto, že zdálo se to nemožné,
stačila minulost do bezhvězdné oblohy proniknout.
Pod nátlakem zářících srpů vše upadalo do snění,
jen tvorové skrytého času procházeli se tmou,
noční hodinu v den již nic nezmění,
spánek nedotkne se jej rukou svou.
Zvuky násilím ticha umlčeny byly,
to jak hrůza vykročila zničenou branou ven,
rozpadly se zámky, jenž držely ji,
čas nikdy nevrátí se ani o vteřinu zpět.
Zapadá slunce v motýlí oči,
co dosud udávaly záři hvězd
a mračna prachu z úbočí
navždy pryč tě mají nést.
Z náručí vytrhly, co již se ztratilo,
do tváře kreslí smutku vrásky,

na okraj světa pátrat mě zavedlo
marné snažení o sejmutí masky.
Na dosah ruky tvá líce se zdá,
pouhým snem však je skutečnost,
není již více, co já smím si brát,
na tomto místě zůstanu na věčnost.
Oblaka dýmu nasládlé vůně
trávily všechny, co kdysi tančili
uprostřed dávno vyschlé tůně,
kde mé prosby tvůj útěk zmařily.
„Kéž by vzpomínky jednou ti vrátili,
bledé rty odvážily se opět promluvit,
teď toliko mrzí mě, že opět zranily,
kdo tušil by, že mohu tě uvěznit.
V němém odrazu spatřuji slova,
jež dokazují, že víc ty se nezhojíš,
pod námi rudne bledá obloha,
v níž se všemi sny právě se rozpouštíš.
Do perleťových tváří slzy se vpíjely,
jak nebeské oči halil kouř slepoty,
marně mé prosby celý svět vzývaly,
ať aspoň nyní ukáže své dobroty.
Tak ztracené vzpomínky kdes v koutě leží,
konec je všem jiskřivým dnům,
nehmotné dlaně tajemství střeží,
svobodny od všech falešných dotyků.
Hořela světla uvnitř pouličních lamp,
jež sotva stály na kraji ulice,
lemující zasněženou cestu,
pomalu ztrácející se v závějích.
Hvězdy skryly se za hustými mraky,
krátké chvíle ticha dopřávaly jim odpočinku,

zatímco nedokonale tvarované vločky
tiše spadaly k promrzlé zemi.
Každý zvuk vytrácel se do neznáma,
všechny stopy mizely pod tíhou tmy,
jež pomalu zahalovala celé město,
ač schylovalo se teprv k poledni.
Na oknech zmrzlé krystalky tvořily
obrazy krajin z dávno zapomenutých říší,
které pouze ti s dětskou duší
opravdu vidět dokázali.
Skrz tato okna nebylo možné vidět,
jak vypadá skutečný svět,
však představy ovládly všechny,
jež se jim ve snech odevzdali.
A přesto venku nesvítily hvězdy,
avšak dohasínaly pouliční lampy,
jež v záři sněhu nikdo neoceníl
pro jejich náhlou zbytečnost.
„Zemřu pro tě," krásná slova,
každý by umíral, ač chce žít,
chvíle života pomíjivá,
kdo nechal by ji odejít?
Anupovy paže kolem se ovíjí,
jeho dech do uší mi šeptá,
svými slovy naději přebíjí,
zatímco nehty zarývá se pod kůži.
Počkej, než odbije další hodina,
nedovol, aby vábení tě svedlo,
bez ustání každého přemlouvá,
před ním neskryje tě žádné světlo.
Dotykem šera tiší svíce,
jež tančit se marně snaží,

soucitu též neznajíce
jiných štěstí ony zmaří.
Zásnubní prsten blyští se černí,
do slz pozůstalých nás obléká,
mám duši volnou a přec mě vězní,
avšak jen zde sejmu masku

3/11 Vzdálená

Noc zvedá stavidla
a bosá chodidla
šeptají do ticha.
Zas někam pospíchá,
za sebe nedívá se
postava šedivá..
Za zpěvu meluzín
k barevným iluzím
svou mysl upíná,
v duhových šupinách
pak v ranních hodinách
vyčerpaná usíná.
Náručí cizích králů
zmámená,
ve směsi ideálů a touhy své
zůstává uzamčena.
Na křídlech nočních ptáků
odlétá
na seskok bez padáku

ke hvězdám vystřelená konfeta.

Ztrácí se ve slovech,
významy běžných vět
už ani nevnímá;
motá se do sítí,
skutečnost necítí,

barevný sen jí dojí má

Na rtech jí ulpěla
píseň posmutnělá.

Něco si vypráví,
když prsty do trávy
boří se další noc,
přízraky volá na pomoc.

V náručí cizích králů,
zmámená,
v zajetí něžných gest a slov,
skutečnosti vzdálená

3/12 Plavba

Na lodi plujem životem
Vodami rozbouřenými
Nevíme kam nás odnáší
Cestami pokroucenými
Nalevo i napravo

Kdo to z břehu mává?
Cíl nám s šklebem nabízí
Když únava nás zmáhá
Radost má trvání krátké
Když z očí vedou řeky
Tlak ochromí tělo
Na hlavu dojdou léky
Sprostý může být divák
Rozumem oděný spoře
Nechápající že
Ty řeky vedou do moře

3/13 Zrádné kamarádství

Vesmírem zmateně proplouvám bez chuti.
Nálady mění se – radost, pak deprese.
Srdce mě pálí jak chřestýše uštknutí.
Nádherná muzika ke mně však nese se.
Za hudbou pohlédnu a vidím postavy.
Jsou sice mlhavé, na mě však mávají.
Podivný pocit mi vstupuje do hlavy.
Postavy ostřejší rychle se stávají.
Vstanu a pomalu jeden krok za krokem
blížím se k lidem, co chtějí být přáteli.
Nechci být stále jen depresi poskokem.
Pro lásku ostatních udělám cokoli.
Srdce své otevřu, jimi ho naplním.
Štěstí mi konečně do rukou přistálo!
Cítím se báječně, jako když v noci sním.
Na svoje díky už slyším jen „za málo“.
Nic věčně netrvá, mělo mi jasné být.

Přátelé po jednom opět mě zrazují.
Je pro ně snadné mě jenom tak opustit.
Rány jsou hluboké, nikdy se nezhojí.
Srdce je na kusy, u sebe mají je.
Nemůžu nikomu lásku už nabídnout.
Bolest je taková, že mě snad zabije.
Hledám kam schovat se, kde najdu temný kout.
Vesmírem zmateně proplouvám bez chuti.
Uvnitř mě zůstává bolest a deprese.
Srdce už není mé, oheň se vytratil.
Nádherná muzika zas ke mně nese se.
Za hudbou pohlédnu, zas jsou tam postavy,
opět jsou mlhavé a na mě mávají.
Odcházím rychle pryč, lehnu si do trávy.
Nemůžou zranit mě ti, co mě neznají.

3/14 Karlovy Vary v listopadu

Při pobytu v Grandhotelu Pupp
přestože duch velkého Goetha
geniem loci zde prastarým
po chodbách a v pokojích létá
nenapsal jsem ani jeden rým
takže na lístek s emblémem Pupp
mi vyšel jen seznam na nákup -
Becherovku, tu má každý rád
oplatky, ty chutnají také všem
a lázeňský pohárek s nápisem:
Herzlich willkommen in Karlsbad

3/15 Láska a stáří

Kdysi, když jsem býval mlád

Nechápal jsem

Jak stařík o lásce může psát

Dnes,

Když mé vlasy zdobí šediny

Vím

Že o lásce psát

Může i ten

Jenž umí i v pozdním věku

Milovat a mít rád

Nemusí jen ten

Kdo je mlád

Přestože zažil jsem to snad milionkrát

Vracím se k tomu zas a rád

S obavou

Že dnes možná už naposled

Naposled bych mohl vyhrát

K ránu, když probudí mne

Tvůj pravidelný dech

Musím si na tě sáhnout

A srovnat svůj

Nebo snad tvůj tep?

Tak jako kdysi před mnoha léty

S obavou sahám na tvůj klín
Ne z odvahou útočníka
Za každou cenu ukojit svůj chtíč
Leč s duší romantického snílka
Rytířský a něžný chtěl bych být
Hebkost tvé kůže
Vůně tvého těla
Jak z pole růže
Omámí mne zcela
Když najednou
Těla naše
V atomy se rozpadnou
A svět se roztoč.
Když naše duše spojené
Ke hvězdám si
Jen tak na chvíli
Pro rozkoš odskočí
Nevidím vrásky na tvé tváři
Možná i já mám je na svědomí
Zavři jen oči a nemyslí
Nemyslí na nic
Na nic, co tě trápí
Zavři jen oči lásko má
Zavři oči a zase klidně spi
Pak i já

Pomalu a líně

Usínám ti v klíně

3/16 Svět snů

Světlo se pomalu mění ve stín

a ty opět utíkáš do snových končin.

Tam, kde býváš nejšťastnější,

své místo zde považuješ za nejdůležitější.

Reálný svět je krutý,

avšak svůj svět snů máš jistý.

Stačí pouhá bujná fantazie,

z které můžeš vytvořit místo plné magie.

Bojovat jako hrdina či vládcem se stát,

stačí k tomu pouze tvá postel a spát.

Na dosah máš nespočet šancí,

které ti mohou změnit existenci se vší elegancí.

Teď jen ulehni do postele

a svaly své uvolni v těle.

Nech unavené oči zavřené

a své nezkrotné myšlenky vzdálené.

3/17 Snídaně

Pod tou vaječnou skořápkou

Se ukázal den

Jiný, než jsme plánovali

Chtěla bych navždy zachytit tu část

Kdy jsme se milovali

3/18 Na kávě

Na prahu pražských kaváren,
vysedává kdosi,
na prahu pražských kaváren,
jsou dnešního dne mosty.

Na břehu pražských kaváren,
ač usmíváš se vlídně,
na břehu pražských kaváren,
přec moje srdce tíhne.

Nad hlavou pražských kaváren,
ovce volně plují,
nad hlavou pražských kaváren,
ptáci poletují.

U těla pražských kaváren,
jest pouliční svíce,
u těla pražských kaváren,
toulajíc se sníce.

Uvnitř pražských kaváren,
též sedávali spolu,
uvnitř pražských kaváren,
též nalézali schodu.

Na zemi pražských kaváren,
jsou filmy cizích lidí,
na zemi pražských kaváren,
je s nocí měsíc sklídí.

3/19 Slzy na polštáři

Jsem asi špatným pokrývačem

probořených střech

Usínám na boku

a probouzím se na zádech

Promítám si černobílý film

rozestlaných chviliek

Jsi bezedná sklenička naděje

a já nekonečný snílek

3/20 Všem hrdinům

Všem hrdinům

dob minulých

a současných

i budoucích

bezejmenným

i těm, jež nelze jmenovat

volajícím na poušti

mlčící většina

za všech časů a hrůz

šla leckdy kolem nich

a zpívala si písničku

já nic, já muzikant

ať žije konformita

chci přežít, carpe diem, Ave Caesar

všem novinářům, spisovatelům
a bojovníkům cti
všem velkým ženám
s mečem pravdy v ruce
všem pravým mužům,
rytířům bez bázně a hany,
již dokázali říkat svoje NE
a dokázali zemřít
všem statečným v táborech
a karavanách smrti
od Sibiře až po Ohňovou zemi
všem obětem démonů
v uniformách i bílých pláštích
řeky na Jávě ucpané mrtvolami
plač, Argentino
Ťien an-men -
křik milionů mrtvých
od počátku světa
proráží nebesa
Bůh mlčí
kdo mlčí, souhlasí? -

3/21 Kterak skály za počátkem lásky stály

V domečku u Miletína
bydlí slečna Karolína.
Miluje svět, přírodu,

pohyb, chůzi, pohodu.

Každý večer od malička,

ještě než jí klesla víčka,

připravila mamince

čtení ke své postýlce.

Žádná knížka s trpaslíky,

ale mapa republiky.

Pak zabodla prstík malý

třeba na Prachovské skály.

Maminka tuhle hru zná,

příběh v hlavě dávno má:

O Popelce ze Sobotky,

jejíž zlaté drobné botky

našel princ až u Trosek.

Macechou lomcuje vztek...

To už Kája pochrupuje,

na obláčku snění pluje.

V ručce plánek Prachova,

ve spánku se usmívá.

Během školní docházky

kreslila si obrázky

míst, na něž se někdy vydá.

Přemýšlela, kdo se přidá.

Na papíře ožívá

dominanta Zebína –

příběh, který všechna slova
za barvy a čáry schová.
Najednou se u lavice
objeví zrzavá kštice,
v ruce housku s plátkem sýra: „
Tohleto je Myší díra?
Byl jsem tam s našima v létě,
začli mluvit o dietě.
Nemoh' jsem se dostat ven,
zůstal jsem v ní zaklíněn.
Po dvaceti minutách
na mě začal padat strach,
že můj mladý život skončil.
Stresem jsem se nějak zvětšil.
Totálně jsem ten den ucpal
návštěvníkům východ ze skal.
Takže jsem byl nakonec
jen obézní pitomec."
Karolíně brada padá,
sleduje zrzkova záda.
Nakonec se osmělí,
spolužáka osloví:
„Já znám spoustu jiných míst,
kudy projdeš. Buď si jist.
A vsaď klidně sekanou,

že tě skály dostanou.

Nohy bolí, to je jasný,

odměnou je výhled krásný.

Jestli chceš, tak do soboty

pořid' si pořádný boty.

Nekoukej, to není vtip!

Ve dvou se nám půjde líp."

Teď pro změnu čumí zrzek:

„Můžu si vzít s sebou řízek?"

Kája zkoumá jeho tělo,

krčí nevědomky čelo:

„Dobře. Ale jeden kus.

A ovoce taky zkus."

Pak se oba začnou smát.

„Já mám venku vždycky hlad,"

vysvětluje ještě kluk.

Z žaludku se dere zvuk.

„Poslouchám, že nejen venku,"

podává mu svou sušenku

usměvavá spolužačka,

prázdný obal v ruce mačká.

Nejdřív byli kamarádi,

kteří mají túry rádi.

Pak spolu začali chodit,

za ruku se v parku vodit.

Nakonec se prostě vzali.

Za svědky jim byly - skály.

3/22 Pro Universum

Trápení mé se do duše vpíjí,

svědomí drží se naivně víry.

Vědomí trpně vzdáleno cíli.

Světlo v temné chvíli

jako touha malé víly,

v srdci roste, sílí.

Jen jiskry v očích vyhaslých

vše zračí,

mládí svépomocí kratší.

Krví prolitý dětský smích,

zapiju kalichem hořkosti,

po okraj zalitý sladkostí,

padaje do temné propasti.

Jsem pohádkou

mou vysněnou,

svou vlastní vinou

jsem nenáviděnou.

Sebedestrukci znavenou,

závislostí v podstatě

surově zlomenou.

Slabost mou

mnou tajenou,

nikdy neprozrazenou.

Polopravdou zahalenou tmou.

S přetvářkou přes mrtvoly jdou.

Zdráhám se jít vstříc

svým vlastním krokům,

řekla jsem dost už

ztraceným rokům.

Tou mylnou ideou,

tou krutou hrou,

osudem vyhranou.

Hrou bez pravidel,

netvorem stvořenou.

Jak zvěř divou lapenou.

Ponížením znásilněnou příživou.

Stala se osobou marnou.

Zkaženou.

Šaškem, ovcí, vránou,

tou či jinou,

v pekle cejchovanou.

A přeci zdatnou, chytrou,

nadanou i pěknou.

Dřív nikdy neporaženou,

nestojíc někde stranou.

Životem vláčenou panou,

ve vlastní šťávě dušenou.

Zrazenou.

Do věčné vážnosti

hrubě vhozenou.

Nepochopenou.

Stanivší se legendou,

vlastní pastí chycenou,

sebe samou zkrocenou.

Niterně zraněnou.

Osamocenou.

Rytířem chrabrym políbenou,

jeho rty však nevysvobozenou.

Mám-li vůli pokoušet Tebe,

nemám-li strach,

že zklamou zas sebe.

Proč nestačí mi vidět modré nebe?

Realitou prolne se mé snění,

pokušení zlé

skrz naskrz znám

i v bdění.

Vykoupení své

však v šanc tupě dám,

do boje sebe samu vyzývám.

Co se sluší?

Bít se tělem i duší!

Titěrnost za nepřítele svého tuší.

Ta titěrnost,
jenž pokora nabídne své rámě.
Ohlédne se, odpustí mámě...
Ta, co milovanou touží být.
Ta, co kupu dětí s mužem
vysněným chce mít.
Tys Všemohoucí
Věčnou Svátostí mojí,
radost a bezpečí
nalézám v náručí Tvoji!

3/23 Večernice

Vychází hvězda Večernice,
bůh války k nohám skládá zbraně.
Své lásce jde vstříc – odevzdaně
pln velké touhy – doufajíce.
Jak vzdálené jsou naše cesty?
Je dávno určen jejich směr.
Oběžnou drahou na sever
a věčným světlem jsou nám hvězdy.
Tys Marsem, já Venuší,
dvě planety, dvě duše.
Vezmi si svou lásku tiše,
vždyť hvězdný prach jí nesluší.
Dialog rukou řekne všechno.
Tak překroč tmu a zapal svíci,

obejmi hvězdu Večernici
dřív, než bude ti zase teskno.

3/24 Úděl básníkův

Nikdo není bezednou studnou,
jež verše bez přestání plodí,
často přicházejí chvíle,
kdy se básník prázdnotou brodí.
Volá svou múzu, prosí slova,
někdy se i za náhodu modlí,
však prázdný papír vysmívá se,
myšlenky se s verši nepohodly.
To jsou ty chvíle, jež pochybnost živí,
básník se necítí básníkem být,
však v hloubi srdce odvážná jistota,
že tohle je cesta, po níž má jít.
Že stvoří báseň, jež beze zbytku
jeho jedinečnou duši zrcadlí,
že dokáže vdechnout život
i citům, co už vychladly.
Protože to je údělem básníkův,
z citů a slov čarovat,
na prázdný papír srdcem čmárat
a svůj úděl hluboce milovat.

3/25 Malířka

Sama se sebou ve svém nitru se topí,
nevěří na lásku, na víru.

Věří jen sobě, a když štětce se chopí,
chce vykřičet se na kus papíru.

Tam má svůj svět, kde cítí se volná,
v bezpečí,
bez zbytečných vět, k nimž není svolná,
bez řečí.

Obraz své duše na plátna vkládá,
nevědouc odhalí nálady, splíny.
Laikovi z obrazů sic spadne brada,
však Sigmund Freud vidí ty stíny.

Teplota barev odráží nitro
i horkou, či chladnou hlavu.
Barvami dokreslí svoje "in vitro",
co na povrch proniká v vřavu.

3/26 šedesát

Děkuji ti, Pane, za vše, co jsi mi dal i nedal.

Děkuji ti za to, co jsi mi ponechal i za to, co jsi mi vzal.

Děkuji ti za možnost volby na rozcestí.

Děkuji ti za dobré cesty i za ty špatně zvolené.

Nepřestanu tě chválit za mou duši i mé tělo.

Za vidoucí oči, uši k slyšení, za cit v mých prstech.

Za smích i pláč v ústech, za dech v hrudi.

Za břicho, ze kterého se narodily moje děti.

Nejsem schopná dost poděkovat za rozum,

který pochopil, že existuješ,

který pochopil, že existuje dobro i zlo

a snaží se je rozeznávat.

Odpusť mi Pane, že jsem hřešila povolením uzdy svému temperamentu.

Odpusť mi, že jsem porušovala sliby.

Odpusť mi sebelítost a nedostatek skromnosti.

Odpusť mi, prosím, že jsem zklamala očekávání

tvoje i lidí.

Odpusť mi lenost při rozvíjení svých dobrých vlastností.

Odpusť mi zatvrzelost při lpění na špatných zvycích.

Neopusť mne, Pane, v místě, kam jsem došla.

Ochraňuj mé drahé a dej, ať za mnou přicházejí.

3/27 Probuzení

Pro někoho, koho si velmi cením,

Toužím po lásce – probuzením.

Srdce zamkla jsem na sto západu.

Jak s toho ven? Nemám moc nápadů.

Muži do cesty přišli mi vždy jen.

Jak krásný to zážitek? Ne, jenom sen.

Klepali dlouho na bránu srdce mého.

Na věky však uzamčeného.

Nevěřila jsem nikdy, že půjde to snáz.

Co? No, probourat tu moji hráz.

Probouzím se pomalu.

Vyřešila jsem tu záhadu.

Záhadu srdce svého,
Párkrát hodně zraněného.
Děkuji ti hrozně moc.
Strávíme spolu někdy noc?

3/28 Žena

Dcera, manželka, matka.
Pracovnice měsíce ledna.
V síti života ukotvena
a přece tak vratká.
Konvencemi notně obtěžkána,
spirálou povinností oteklá.
Na pohled klidná, leč uvnitř vzteklá,
z nouze jiného, na světě ráda.
Na tenkých nitkách pevné sítě,
balancuje nad propastí.
Ztracená duše v těle ženský,
jež cítí se jako dítě.
Vědoma si závažnosti bytí,
však prahnoucí po změně,
rozhýbe nohu v koleně,
pak i druhou a už houpe sítí.
Nejprve s uzarděním, nesměle.
Kradmo se po světě ohlíží,
vědoma si možných potíží,
však čím dál tím více vesele.

Právě teď jí to začalo bavit,
leč vlákna sítě příliš napíná.
Rve je na kusy, třepí, trhá,
čistá radost se začíná kalit.
Lehkomyslná, sobecká ženo,
kvůli svému povyražení
a houpání se bez držení,

nastolilas v duši sítě temno.
Zmatená vědomím vlastní zrady,
ustane náhle v svém pohybu.
Sotva popadající dechu,
už nevidí v tom vážně žádné klady.
Když rozhlédne se kolem sebe,
trápí ji výčitky svědomí.
Vlákna sváže, vyspraví, napojí,
leč všechny cáry nikdy nesebere.
Dcera, manželka, matka,
v potrhané síti života,
z níž zmizely lehkost a čistota,
neukotvená a navždy vratká.

3/29 Francouzská

Nestačí namalovat obraz,
když nevíš nic o vnitřní kráse.
Nestačí používat slova,
když nepodlehls pravé lásce.
Víš – zavíráš oči a sníš,
já volám tě : pojd' ke mně blíž, ke mně blíž.
Naše ruce jsou blízko sebe,
čekám na krátký dotek, něhu.
Mlčení zastoupilo slova,
která vyslovit nedovedu.
Mám, já stále v mysli tě mám,
jsi se mnou a už nejsem sám, nejsem sám.
Byla to láska , můj la mur,
co v noci odešla nám do neznáma,

byla to láska, můj la mur,
co je teď někde schovaná a sama.
Půjdem ji hledat spolu dál,
aby ji vítr neodvál,
naučím se ti šeptat do vlasů
ta slova, co se ženám říkají.
Cítím tvůj pohled, můj la mur,
po vánku polibky si posíláme,
láska přichází po špičkách,
my štěstí spolu prožíváme,
Já nechci už být sám,
já vážně rád tě mám,
říkej mi ,lásko – můj la mur
a já ta slova v srdci zamykám, už nejsem sám.
Víš, jak se lásce platí dluhy?
Něhou, co vrátí ti ten druhý.
Lístek ze stromu tiše padá
a já to vím – ty máš mě ráda.
Vím, to bude asi tím,
že s tebou se i probouzím , už ti rozumím.
Mlčíme není třeba slov,
mlčíme, je nám totiž spolu krásně,
jsme naší láskou spletení
a obě srdce bijí šťastně.
Pocity nitky lásky jsou,

od duše k srdci povedou,
splétají splín i smích
a končí doteky prstů mých a tvých.
Život je dlouhý provázek,
co mezi prsty proplétáme,
díky za každý nový den,
co spolu právě prožíváme.
Život je spoludávání,
spolubraní i toulání,
láska odchody a návraty,
už znám – ta láska, to jsem já a ty. Já a ty.
hmmm já a ty...hmmm JÁ a TY.

3/30 Vyznání

Buď mým vánkem v horkém létě,
sluncem v zimě plné ledu,
mou poslední na planetě,
jinak to říct nedovedu.
Mým jarem, v němž srdce tluče,
i podzimem, když se ztiší,
mou poslední do náruče,
pro kterou tu báseň píši.
Buď mi vším, když touha hřeje,
jiskrou v temnu beznaděje,
chvilkou, když je duše v peří,

i když v dobro sotva věří.

Zůstaň krásnou inspirací

pro zítřek, v němž sny se vrací,

a ať ten div múzy chrání,

vkládám srdce do vyznání.

3/31 Pro Emu

Stárneš od chvíle, kdy jsi se narodila.

Ještě tě vůbec neznám a už vím,

že jsi moje milá.

Ještě necítím tu vůni dětských vlásků

a už vím, že jednou poznáš pravou lásku.

Ještě neznám barvu tvých malých očí

a už vím, že se vše jen kolem tebe točí.

Ještě jsem neměnila tobě plínky

a už vím, že jsi velká láska tatky i maminky.

Ještě jsem ti nevlepila pusinku do vlasů

a už vím, že v sobě nosíš klid, radost a vnitřní krásu.

Ještě necítím tvé prstíky v mé dlani

a už vím, že jsem a budu tvoje trpělivá babi Hani.

3/32 Vypravěčství

Vypravěčství daroval nám

snad sám Bůh,

dal nám znát krásu

a psát její slova.

Slova každého dne šeptá

budík čas

o velikosti štěstí.

Člověk poslouchá ten splav,

připoutá se k Zemi

a pohlíží do ticha.

Roztečou se

slova dolů jako slzy,

uniká srdce lidské bouři

a mívá dav.